

23

Už už jsem zavírala oči, když Jack promluvil.

„Bylo by lepší, kdybychom se potkali jinak.“

Přejížděl mi prsty po rameni a já se u něj cítila v bezpečí, což už se mi u nikoho dlouho nestalo.

„Myslím, že bychom se vůbec nepotkali. Kdyby můj otec žil a tvá matka by tu byla. Každý bychom žili na druhé straně země a nikdy se nepotkali,“ řekla jsem.

„Já myslím, že bychom se potkali,“ odpověděl Jack, „ale jen bychom kolem sebe prošli bez povšimnutí. Každý by měl svůj vlastní život, neznali bychom se. Pouze bychom se minuli někde v davu lidí. Nic by to neznamenal.“

„Ale teď to něco znamená, ne?“

Podívala jsem se na Jacka. Usmíval se na mě. Potom přitiskl své rty na ty mé a jemně mě políbil. Odtáhla jsem se od něj a uvelebila se na jeho hrudi. Bylo mi neskutečně příjemně a krásně.

„Tohle znamená všechno,“ zašeptal mi do vlasů těsně předtím, než jsem usnula v jeho pevné náruči.

Vzbudila jsem se v posteli sama. Chvilí jsem si nedokázala vzpomenout na to, co vše se včera večer stalo, ale brzy se mi paměť vrátila. Rozhlédla jsem se pořádně po pokoji. Vše bylo na svém místě tak, jak jsem to včera viděla poprvé. Ani lahev alkoholu už nestála na stolku u postele. Krom rozestlané postele, v níž jsem spala, byl pokoj nedotčený.

Rychle jsem se převlékla a sešla do prostorného obývacího pokoje spojeného s kuchyní. Už ze schodů jsem slyšela veselé, rozjařené hlasy. Vešla jsem do kuchyně s nejistým pohledem na tváři.

Calvin seděl u kuchyňského ostrůvku a společně s Mary-Jane zpracovávali těsto. Jack s Thomasem se hádali u hrnce s omáčkou a Elliott se je snažil usmířit. April, která seděla u jídelního stolu a četla si časopis, si mě všimla jako první.

„Dobré ráno, Azario,“ vstala od stolu a vřele mě objala.

Neprotestovala jsem, i když jsem byla trochu rozhozená.

„Dobré ráno,“ pousmála jsem se, poté jsem se opět podívala na kluky. „Co se tu děje?“

„Kluci se rozhodli, že nám udělají oběd,“ oznámila mi April.

Prohlížela jsem si je, až jsem se očima zastavila na Jackovi. Na jeho rtech se vykouzlil nádherný úsměv, který mě donutil usmát se taky. Připomnělo mi to naši společnou noc. Podle výrazu ostatních mi bylo hned jasné, že o nás nikdo neměl nejmenší tušení, a to mě uklidnilo.

„A Mary-Jane se k nám přidala, protože nevěří, že bychom to zvládli sami,“ dodal Calvin. Mary-Jane se ani na moment nezastavila v práci. Nedivila jsem se jí. Sama jsem se začala obávat toho, co vlastně budeme dnes jíst. Spatřila jsem jen část jejich kuchařských dovedností a zatím se u všeho jen hádali.

Z terasy vešel do kuchyně Norman. Tvářil se mile. Postavil se přede mě a spojil ruce za zády. Matka se během pár vteřin objevila vedle něj. Na ní jsem už milý úsměv hledala marně. „Ach, Azario, už jsi vzhůru. Jack mi řekl, že ti večer nebylo dobře, proto jsi nepřišla na večeři. Snad ti je dnes lépe.“

„Ano, je mi dobře, děkuji,“ kývla jsem s úsměvem.

Norman se otočil na své děti a začal mluvit o dnešním programu. Měli jsme tu být jen na jednu noc, jenže Norman se to rozhodl prodloužit a omluvit nás v pondělí ze školy. Překvapilo